

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΤΕ ὁ Ἰβάν εἶπε στὸ Γιουρί, ὅτι θὰ τὸν ἐστέλτε στὴν Πετρούπολι...

ὅτι τοῦ ζητοῦσε καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι θὰ τοῦ ἔδινε σὲ λίγο μιὰ ἐπιστολὴ γιὰ τὴ χορεύτρια.

Ὁ Γιουρί ὑποκλίθηκε κ' ἀποκρίθηκε, ὅτι τοῦ ἴδιο βράδου ἀπ' τὸ Βίμποργκ, ἀλλ' ὅτι αὐτὸ ἐξήγητάτο ἀπὸ μιὰ συνομιλία του μετὰ τὴ Βέρα.

Ὁ Ἰβάν εἶχε τότε τὴ φυσικὴ περιέργεια νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὰ σχέδια εἰς ἡ συνομιλία αὐτὴ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, μὰ ὁ Γιουρί ἔκανε σάν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει ἢ νὰ μὴν εἶχε καταλάβει. Καὶ μαστιγώνοντας τ' ἀλογό του, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Εἶχε νυχτώσει ὅταν ξαναγύρισαν στὸ σπίτι. Ἡ Βέρα, μόλις τὸ ἀντίκρουσε, τῆς φάνηκε πὼς ἐκεῖνο τὸ βράδου εἶχε πᾶν πένθημα ὅμῃ ἀπ' τὶς ἄλλες ἡμέρες. Καθὼς διέσχιζε τὶς σκάλες καὶ τοὺς διαδρόμους του, ὅπου ἔβλεπε σαεὶς σιωπηλές, ἀνατριχίλαζε. Γ' αὐτὸ, μόλις μπήκαν στὸ διαμέρισμά τους, ἰκέτευσε τὸν Ἰβάν νὰ γράψῃ ἀμέσως τὴν ἐπιστολὴν ποὺ θὰ ἔδινε στὸ Γιουρί. Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸ Γιουρί, τὸν ἰκέτευσε νὰ φύγῃ ὅσο τὸ δυνατόν ταχύτερα.

— Πρέπει νὰ μιλήσω πρῶτα στὴ Βέρα, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Τότε, μίλησέ της γοήγορα, εἶπε ὁ Ἰβάν. Σίγορα ἐκείνη θὰ ξέρῃ καλύτερα ἀπὸ σένα ποῦ θὰ βρῆς τὴν ἀδελφὴ της.

— Ὄχι, δὲν τὸ ξέρει καλύτερα ἀπὸ μένα, ἀπάντησε.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μπορεῖ νὰ ἔχῃ νὰ σοῦ ἀναθέσῃ καμμιά παραγγελία γιὰ τὴν ἀδελφὴ της. Καθὼς μάλιστα στερεῖται εἰδήσεών της, θὰ σὲ βιάσῃ νὰ φύγῃς τὸ ταχύτερο.

Ἐντομαξαζύ, ἡ Βέρα κ' ὁ Ζιλμπέρτ ἔφτασαν κ' αὐτοὶ κ' ὅταν ὁ Ἰβάν τοὺς μίλησε γιὰ τὸ προσεχές ταξεῖδι τοῦ Γιουρί στὴν Πετρούπολι, τὸ ἐπεδοκίμασαν κ' οἱ δύο τους.

— Συχωρέστε με, εἶπε τότε ὁ Γιουρί, μὰ θέλω νὰ πᾶ ἰδιαιτέρως δὺο λέξεις στὴ μοσχὶ μου κυρία Βέρα.

Οἱ ἄλλοι τοὺς ἀρνήσαν ἀμέσως μόνους. Τότε ἡ Βέρα, σκανδαλισμένη, ρώτησε τὸ Γιουρί :

— Μίλα γοήγορα, Γιουρί !... Μὲ κάνεις ν' ἀνυπομονῶ μ' αὐτὸ τὸ μυστηριώδες ἔφος ποὺ ἔχεις.

Ὁ Γιουρί δὲν τῆς ἀπάντησε ἀμέσως. Κύτταξε πρῶτα μὴπως κρυφάκουσε κανεὶς στὶς πόρτες κ' ἔπειτα, σκόθοντας στ' αὐτὴ της, ρώτησε :

— Εἶπες βεβαίᾳ, ὅτι πέθανε ὁ Ντουμίν ;

Ἡ Βέρα, ἀκούγοντας τὴν ἐρώτησίν του, ἀκούγοντας νὰ τῆς μιλῶν γιὰ τὸν προδότη ποὺ ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Θανάτου τὸν εἶχε σκοτώσει τὴν ἴδια νύχτα ποὺ σκοτώσε καὶ τὸν Γκοισνὸφσκιν μὲς' στὸ ὑπόγειο τῆς γοῆρας Κατερίνας, τραβίχησε πίσω. Κύτταξε μὲ στυγμὴ τὸ Γιουρί στὰ μάτια κ' ἔπειτα τὸν ρώτησε μετὰ τὸν αὐστηρὸν :

— Ποῦς σοῦ τὸ εἶπε, ὅτι ὁ Ντουμίν πέθανε ;

— Ἡ ἀδελφὴ σας ἢ ἡ ἴδια, ἀπάντησε σταθερὰ ὁ ὑπὸρρητης. Ἐπρεπε νὰ τὸ μάθω αὐτό. Μὰ πιστεῦστε, ὅτι πέθανε, ἐνὼ ἴσως

δὲν πέθανε...
— Ἀφοῦ ξέρεις, ὅτι πέθανε, πρέπει νὰ ξέρῃς καὶ πὼς πέθανε.

Πές μου λοιπόν, πὼς πέθανε ; εἶπε ἡ Βέρα, χαζοποτιὴ πάντα, μὲ ἀροστικατικὸ τόνο.

— Τὸν σκοτώσατε στῆς Κατερίνας, ἀπάντησε ὁ Γιουρί, μὰ ἴσως ν' οὐ μίξετε πὼς τὸν σκοτώσατε.

— Τί σὲ κάνει νὰ ὑποθέτῃς, ὅτι δὲν εἶνε νεκρὸς ; ρώτησε ἡ Βέρα. Ἐγὼ τὸν εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου νεκρὸ, σωριασμένον σὲ μιὰ λίμνη αἵματος...

— Ἐξέω... Ἐξέω... ἔκανε ὁ Γιουρί, μὰ καμμιά φορὰ ἀνθρώπου ποὺ τοὺς νομίζουμε νεκροὺς, δὲν εἶνε νεκροί...

— Αὐτὸς ἦταν νεκρὸς. Τὸν ἔθαψαν μάλιστα...

— Ναι.. Ἐξέω καὶ τοὺς τὸν ἔθαψε καὶ ποῦ τὸν ἔθαψαν. Βλέπεις, ὅτι τὰ ξέρω ὅλα...

— Τότε, μὴ μιλήσῃς ποτὲ πιά γιὰ τὸν Ντουμίν. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο, σὲ βεβαιῶνα.

— Καὶ ὅμως... καὶ ὅμως... ἔκανε ὁ Γιουρί, ποῦ φαινόταν πολὺ ἐπιμονὸς. Συχνὰ, ἀνθρώπου ποὺ νομίζουμε, ὅτι βρίσκονται μέσα στοὺς τάφους τους, δὲν βρίσκονται μέσα σ' αὐτούς...

— Ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς ; ρώτησε ἡ Βέρα. Μὲ στενοχωρεῖς μ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λές, μὰ δὲν με τρομάζεις.

— Ἐ, τότε, ἐλάτε μαζί μου.

— Ποῦ θὰ μὲ πᾶς ; Ποῦ θὰ με ὀδηγήσῃς ; Θέλω νὰ μάθω.

— Ὄ ! ὄχι πολὺ μακριά. Στὴν ταβέρνα τοῦ φίλου μας Παύλου Ἀλεξάντροβιτς, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸ σπίτι.

— Μὲ σκανδαλίζεις ! εἶπε ἡ Βέρα. Σ' ἀκολουθῶ !

Δὲν εἰδοποίησε κανὲν τὸν Ζιλμπέρτ, ὁ ὁποῖος ξαφνίστηκε, βλέποντας τὸ δοματίο ἀδειανό, ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμῆς, ξαναγύρισε σ' αὐτὸ.

Ἡ Βέρα κ' ὁ Γιουρί κατέβηκαν κ' οἱ δύο μαζί στὴν ταβέρνα. τῆς ὁποίας μιὰ εἰσοδος ἔβλεπε στὸν μεγάλο ἀντιθάλαμο τοῦ σπιτοῦ. Κατέβηκαν κανεὶς ἀπὸ κει λίγα σκαλοπάτια κ' ἔβησαν μέσα στὴ σάλλα τῆς ταβέρνας, ποὺ ἦταν κατακάθιση κ' ἔβιαζε κάπως μὲ σάλλα ἐξοχικοῦ πανδοχείου.

Ὁ Παῦλος Ἀλεξάντροβιτς, ἂν καὶ παραμελοῦσε πολὺ τὸν ἐναῖτό του, λάβανε ἔξαιρετικῆς φροντίδας γιὰ τὸ κατῆστιμά του. Τὸν ἔβλεπε πάντα κανεὶς μὲ μιὰ πετοῦσα στὸ χέρι, νὰ ἔσκαζον τὰ ἐπιπλά ἢ νὰ γυαλίζῃ τὰ σκεῖη.

Οἱ πελάτες τῆς ταβέρνας ἦσαν συνήθως οἱ ἴδιοι οἱ ἔνοικοι τοῦ σπιτοῦ, οἱ ὁποῖοι πῆγαν σ' αὐτὴ νὰ ποῦν κανένα ποτήρι τσάι. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ πελάτες περαστικοί, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἔπιαναν μέσα, ἔπρεπε νὰ ποῦν μὲ εὐγένεια τὰ περιεργα αὐτὰ λόγια :

— Σὰς συγγαίρω ἐκ τῶν προτέρων γιὰ κάθε εὐτυχία ποὺ μαρκοῦσε νὰ σὰς τύχῃ...

Ἄν δὲν ἐπρόφραταν τὰ λόγια αὐτὰ ἢ ἂν δὲν τὰ ἔλεγαν ὅπως ἔπρεπε, ἀμέσως ὄλεε ἡ κούρτερες σταματοῦσαν μέσ' στὴν ταβέρνα κ' οἱ πελάτες ἄρχιζαν νὰ συζητοῦν γι' ἀσημαντὰ πράγματα, γιὰ τὴ βροχὴ ἢ τὸ κρύο.

Ἡ Βέρα ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' ἄλλοι μὲ τὸ κεφάλι της τυλιγμένο σ' ἓνα σάλι ποὺ τῆς ἐκρυβε ὅλο σχεδὸν τὸ πρόσωπο.

Οἱ ἄλλοι πελάτες τῆς ταβέρνας δὲν γύρισαν καθόλου τὸ κεφάλι τους, ὅταν ὁ Γιουρί, μπαίνοντας μέσα, πρόφρασε τὴν καθιερωμένη φράσιν. Ἐξ ἄλλου, ὅσο ἐσύχναζαν στὴν ταβέρνα, δὲν ἔδειχναν καμμιά περιέργεια οἱ μὲν γὰ τοὺς δὲ καὶ δὲν μιλοῦσαν σχεδὸν καθόλου μεταξύ τους. Ὑπῆρχαν μάλιστα καὶ πελάτες ποὺ δὲν μιλοῦσαν καθόλου μεταξύ τους. Ἴσως νὰ ἦσαν βοῦβοί. Πάντως, ὁ Παῦλος τοὺς ἐξυπηροῦσε μὲ νοήματα.

Ἡ Βέρα ἔρριξε μιὰ ματιὰ σ' ἄλλους κ' ἔπειτα κύτταξε τὸ Γιουρί, μὰ βλέποντάς τον νὰ τῆς σερβίρῃ ἥνοχα τὸ τσάι, ἀναρωτήθηκε γιὰ τὴν εἰς πᾶσι ἐκεῖ.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ πόρτα ἀνοῖξε κ' ἓνας ἄντρας ἀδύνατος μπήκε μέσα. Φοροῦσε κινέζικο καφτάνι καὶ φαινόταν σάν ἐργάτης. Εἶχε πικρὴ γενειάδα ποὺ ἔφτανε ὡς τὰ μάγουλά του κ' ἓνας ἐπίδεσμος τοῦ σκεπάεζε τὸ ἀριστερὸ μάτι.

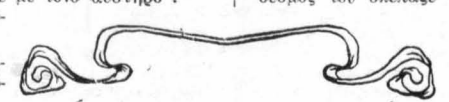
Χαιρέτησε σύμφωνα μετὰ τὰ καθιερωμένα, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ἀλεξάνδροβιτς, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀπάντησε : «Καλὴσπέρα, Κατέραφ», κ' ἔπηγε κ' ἔκατσε στὴν πᾶν σκοτεινὴ γωνία τῆς ταβέρνας, ὅπου ἄρχισε νὰ διαβάζῃ

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΡΟΔΑ

Ἦρθαν τὰ ρόδα τὰ παλιὰ
Ἦρθαν χλωμά μπροστὰ μου
Τὴν Κρινομέταπη ζητοῦν
Μέσα στὴν ἀγκαλιά μου.
Κι' ἓνα χρυσὸ ἠλιόγερο
Ἄπ' τὸν παλὸν αἰθέρα
Ἀναζητᾷε στὸ πλάι μου
Τὸν γέρω μου πατέρα.
Καὶ τὰ φιλιὰ τ' ἀταίριαστα
Μὲ τὸ παλὸ του μῦρο
Ἐόνησαν καὶ γοργηστοῦν
Στὰ χεῖλιά μου τριγύρω.
Μὰ εἶν' ἔρημα τὰ χεῖλιά μου
Κι' εἶν' ἄδεια ἡ ἀγκαλιά μου
Καὶ τὰ παλιὰ τριαντάφυλλα
Μαδοῦν χλωμά μπροστὰ
(μου.)
ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

μιά έφημερίδα.

Βλέποντάς τον, ή Βέρα άνασκήρτησε.
— 'Αλήθεια, είστε μέ φωνή ανιγμένη, το υ μούάζει... Περίεργο... Περιεργό... Μά δέν είν' αυτός...

— Είσαθε βέβαιη γι' αυτό;

— 'Απολύτως βέβαιη! Ξέρω πού τόν έθαψαν! Δέν είν' αυτός!...

"Έχει βέβαια κάτι δικό του. 'Η μήτη του μούάζει μέ του... Μά αυτό δέν έχει καμιά σημασία. Πολλών ανθρώπων ή μήτες μούάζουν μεταξυ τους... Το υ μ ο ι ά ζ ε ι π ρ ο δ α ν τ ω ν σ τ ο β α δ ι σ μ α..."

— Βλέπετε! Βλέπετε! ψιθύρισε ό Γιοιρί.

— Μά τό πρόσωπό του δέν το υ μούάζει... "Όχι! "Όχι! Δέν το υ μούάζει...

— Είν' εύκολο, παρατήρησε ό Γιοιρί, ν' αλλάξει κανείς τό πρόσωπό του, άφίνοντας τά γένητά του νά φυτρώσουν σάν δάσος τής Λιθουανίας και σκεπάζοντας μέ επίδεσμο τό μάτι του, χωρίς νά λάβουμε ύπ' όψη, ότι ό επίδεσμος αυτός μπορεί νά κρύβη καμιά πληγή.

— Μίλησε σχετικώς στον Παύλο 'Αλεξάντροβιτς; ρώτησε ή Βέρα.

— Δέν μπορούσα βέβαια νά το υ πώ την αλήθεια, πού μόνο έμεις την ξέρουμε, μά τόν ρώτησα πούς είνε ό έ ξ ω τ ε ρ ι κ ο ς αυτός πελάτης του κ' άν είνε σίγουρος γιά τό άτομό του.

— Και τί σο υ άπάντησε;

— Πώς είνε απολύτως βέβαιος. Μού ειπε ακόμα, ότι ονομάζεται Κατάεφ κ' ότι ήταν έργάτης στό έργοστάσιο τών πολεμοφοδίων τής Ποπούλας, άπ' όπου τόν έβουξαν, γιατί άνακατέμισε στις ταραχές τής τελευταίας άπεργίας.

— Βλέπετε, ειπε ή Βέρα, όσο πού πολύ τόν κυττάζω, τόσο περισσότερο βεβαιώνομαι, ότι δέν το υ μ ο ι ά ζ ε ι π ο λ ύ. Είσατε τρελλός, Γιοιρί! Δέν είν' αυτός...

Μά την ίδια στιγμή, ό Γιοιρί τής έπασε κρυφά τό χέρι και τής ειπε:

— Σηρώνεται... Κυτάχτε τον!...

Κυτάχτε τον καλά!...

Ό Κατάεφ είχε σηκωθεί πράγματι. Διεθνήθηκε πρός τό μπουρέ, όπου άρχισε μέ αγανά φωνή νά κουνεντιάει μέ τόν Παύλο 'Αλεξάντροβιτς, ό όποιος καθάριζε τή στιγμή εκείνη κάποιον ασθεβήσιο. Ό καταστηματούχος το υ άπαντούσε άρρηκμένα σάν άνθρωπος πού δέν είχε καρώ γά χάρμο.

Στό τέλος μάλιστα, ό Κατάεφ, σάν νά είχε βαρεθεί, τόν χωρότησε και τραβήξε γιά την πόρτα.

Ότε μία φορά στό διάστημα αυτό, ό Κατάεφ δέν είχε γυρίσει πρός τό μέρος τής Βέρας και το υ Γιοιρί. Μά κ' οι δύο τους δέν τόν άφριναν ούτε στιγμή άπ' τά μάτια τους, πού πάντων τόρα πού διεθνήσαν πρός την πόρτα μ' ένα βάδισμα πού ήταν καταπληκτικά δημο με τό βάδισμα το υ σκοτωμένου Ντουμίν.

— Βαρίνα! (Μικρή μου κυρία). Κυτάξέ τον άπ' την πλάτη!...

Είνε έντελώς δημοιοι! ψιθύρισε ό Γιοιρί.

— Ναι... Είν' έντελώς δημοιοι! άπάντησε ή Βέρα, κυττάζοντας ακόμα τόν Κατάεφ, ό όποιος είχε σταθεί στό σκαλοπάτι, γιά νά πη δικό λόγια σ' ένα ροζένδυτο μωζίκιο, πού πριν ακόμα μπει στην ταβέρνα, έφυγε πάλι.

— Πρέπει νά μάθω πού είνε αυτό τό φάντασμα, ειπε ό Γιοιρί. Πρέπει νά μάθω άν είνε ό Ντουμίν. Θα τόν άκολουθήσω!

— Πρόσεχε, Γιοιρί!...

— "Ό! μη φοβάστε γιά μένα, βαρίνα. Έσείς νά πάτε νά κλειστήτε στό διαμερίσμα σας μαζί με τούς φίλους σας και νά μην ξαναβγήτε έξω, άν δέν σάς ειδοποιήσω.

— Μά εσύ δέν θα ξαναγυρίσης, Γιοιρί;

— Έλπίζω πώς θα ξαναγυρίσω, βαρίνα. Έν πάση περιπτώσει, άν δέν ξαναγυρίσω, θά λάβετε ειδήσεις μου. Αυτό θα σημαίνει, ότι δέν θα μπορώ ν' άφήσω τόν άνθρωπό μου χωρίς νά τόν χάσω και συγχρόνως θα σάς πληροφορήσω τί πρέπει νά κάνετε. Όποσοδήποτε, περιμένετε νέα μου σέ μία ώρα...

— Κι' άν είνε ό Ντουμίν τί σκοπεύεις νά κάνης;

— Θα τόν κάνω νά πεθάνη όριστικά αυτή τή φορά. Μά φεύγω...

"Αν είνε ό Ντουμίν, δέν πρέπει νά χάνω ούτε στιγμή. Δέν ήρθε έδώ βέβαια γιά νά πη τό τσάι του. Πάμε από δω... από τό διάδρομο.

Στό διάδρομο ό Γιοιρί άφρησε τή Βέρα γιά νά χαθή στα σκοτάδια του δρόμου, γιατί ή νύχτα είχε άπλωθει πάλι. 'Η Βέρα ανέβηκε στό διαμερίσμα της, όπου τής είχε υποδείξει ό Γιοιρί, και βρήκε εκεί δλους τούς φίλους της έξαιρετικά άνήσυχους. Μά κ' ή ίδια ήταν περισσότερο άνήσυχη, γιατί ήξερε πού πολλά άπ' αυτούς.

— Δέν τής άρεσε δημο; νά είνε άνήσυχη και γιά ν' απαλλαγη άπ' τής άνησυχίας της, τίς φρότισε στους άλλους, φανερόντάς τες σ' αυτούς.

— 'Ισως, τούς ειπε μέ φωνή σι-

γανή όταν συγκεντρώθηκαν όλοι γύρω της, ίσως υπάρχει σ' αυτό τό σπίτι ένας βρυκόλακας... Ένας μανιασμένος έχθρός μας, κάποιος Ντουμίν, κατάσκοπος πουλημένος στη Γερμανία, έπαναστάτης πού προδίδε τούς έπαναστάτες, δργανο το υ Γκοινούφσκι και το υ Ρασπούτιν, ένας άνθρωπος τέλος πού είχαμε κάθε λόγο νά τόν θεωρούμε νεκρό, ξαναζωντάνεψε ίσως. Ό Γιοιρί νόμισε πώς τόν άναγνώρισε στό πρόσωπο κάποιου Κατάεφ, ό όποιος σιγνάζει στην ταβέρνα και τόν παρακολούθησε... Μού ειπε πώς σέ μία ώρα θα έχου με ειδήσεις του. Αυτά είχα νά σας πώ...

III
ΣΚΙΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

— 'Η γνώμη σου, Βέρα, ειπε ό 'Ιβάν, ότι δέν έχουμε πειά καμιά ασφάλεια σ' αυτό τό σπίτι άν ό Ντουμίν είνε πραγματικά ζωντανός;

— Ναι, αυτή είνε ή γνώμη μου. Μά εγώ τουλάχιστον νομίζω, ότι ό Γιοιρί γελλάει κ' ότι ό Κατάεφ δέν είνε ό Ντουμίν.

'Η Πρίσκα, μολοντί έτρεμε περισσότερο άπ' όλους, ήταν ενθαρσιμημένη μέ την ιδέα, ότι θα έφευγαν άπ' αυτό τό σπίτι πού τόσο τή φοβόζε.

Μιά—δύο ώρες πέρασαν μέσα σέ γενική άγωνία, χωρίς νά φτάση καμιά ειδήσις άπ' τό Γιοιρί. Κι' αυτή ή ίδια ή Βέρα άγωνιοήσε, παρ' όλο τό αόνομο κέρη της.

Είχε πάει πολλές φορές ως στό παράθυρο, πού έβλεπε στό δρόμο, προσπαθώντας νά τρυπήση μέ τό βλέμμα της τό μυστήριο τών σκοταδιών. Μά αυτό μεγάλωσε ακόμα την άγωνία της, γιατί τής φάνηκε πώς ειδη στό γωνία το υ δρόμου, κάτω άπ' τό φως το υ γαρζιού, μερικώς ύποπτες σκιές πού ηχησανορχήτουσαν. Δέν ειπε όμως σέ κανένα τίποτε, γιατί δέν ήθελε νά μεγαλώση την τρομερή άνησυχία τής Πρίσκας.

— Πρέπει νά πάρουμε την άπόφασή μας, ειπε σέ μία στιγμή ό 'Ιβάν. Δέν μπορούμε νά μένουμε έτσι έδώ... 'Η στιγμές πού περνούν είνε πολύτιμες γιά τόν καθένα μας. 'Αν αυτό τό καταπύργιο έπιασε νά είνε ασφαλές, πρέπει νά τό εγκαταλείψουμε, χωρίς νά χάνουμε στιγμή.

Μά την ίδια στιγμή, ή Βέρα, ή όποία βρισκόταν στό παράθυρο, γύρισε και ειπε:

— Είνε πολύ άργά γιά νά φύγουμε! Τό σπίτι έπιτηρείται!

'Επιφωνήματα τρούμου άφούστησαν κ' όλοι θέλησαν νά τρέξουν στό παράθυρο. Μά ή Βέρα τούς σταμάτησε μέ μία κίνηση.

— Σβώστε πρώτα τή λάμπα, τούς ειπε.

'Η λάμπα σβήστηκε άμέσως. Τότε όλοι πήγαν στό παράθυρο και είδαν ότι πράγματι στό δρόμο πού ήταν σιγήως έρημος, φαινότανσαν διάφορες σκιές πού σιμοφογύριζαν γύρω άπ' τό σπίτι και την ταβέρνα.

— Εξασστε χαμένοι! ειπε ό Ζιλμπέρτ.

Και κίτταξε τή Βέρα. Τότε εκείνη τόν άγκάλιασε και το υ ειπε ικετευτικά:

— Μή συγχωρείς; Μή συγχωρείς πού σέ παρέσυρα σ' αυτή την ύπόθεση; Συγχωρέσέ με και σο υ ύπόσχομαι νά γίνω ή γυναικούλα σου, ή μικρή σου γυναικούλα, Σ' άγαπώ, Ζιλμπέρτ...

Ό ήθοποιός την κίτταξε μέ λατρεία στα μάτια και τής άπάντησε τρυφερά:

— Εύχαριστώ! Εύχαριστώ!...

Μά ή φωνή του ειχε ένα τόνο μελαγχολικό, γιατί ή ώρα δέν ήταν καθόλου κατάλληλη γιά έρωτικές διαζύσεις.

Ό 'Ιβάν, ό όποιος, άκολουθούμενος άπ' την Πρίσκα, ειχε πάει νά δη άν μπορούσαν νά εγκαταλείψουν τό σπίτι από καμιά ανυστική έξοδο, ξαναγύρισε λέγοντας:

— Τό σπίτι έπιβλέπεται κ' από τό πίσω μέρος του. Τό πού περίεργο όμως άπ' όλα είνε ότι κανείς δέν φαίνεται ν' άνησυχη γιά την έπιβλεψη αυτή... 'Η Νάστια λέει πώς τής ειπαν ότι συχνά γίνεται αυτό κ' ότι προπάντων σ' αυτές τις στιγμές τής έπιβλέψεως, δέν πρέπει νά εγκαταλείψη κανείς τό σπίτι.

— Ναι... Ναι... άπάντησε ή Βέρα. Αυτό μού ειπε κ' ό Γιοιρί πριν φύγει...

"Εξαφνα μπήκε μέσα ή Νάστια, φέρνοντας ένα σημείωμα γιά τόν 'Ιβάν.

— Πούς σο υ τό έδωσε αυτό; τή ρώτησε ό μέγας δούξ.

— Ό ταβερνιάρης Παύλος 'Αλεξάντροβιτς.

Μόλις ή Νάστια άποτραβήχτηκε, όλοι συγκεντρώθηκαν γύρω από τόν μεγάλο δούκα.

— Θα προέχεται ασφαλώς από τόν Γιοιρί, ειπε ή Βέρα.

(Ακολουθεί)

